

Přílohy – Příkladový překlad

Byt 105, budova 304¹

Lze nalézt v kategoriích: Byt (s. 81), Viditelné nadpřirozeno – Typický ženský duch (nebezpečný/zlomyslný) (s. 106), Kletby – Místo (s. 155)

V dětství, když oba rodiče vydělávali, jsme se nastěhovali do nového bytu. Musela jsem sice rozloučit s přáteli z bývalého sousedství a přestoupit na jinou školu, ale stěhování do většího pokoje v novém bytě mi brzy zvedlo náladu. Bydleli jsme tam asi rok a v mém okolí se začaly dít podivné věci.

1.

V pokoji jsem měla okno nad čelem postele. Normálně jsem spávala s hlavou směrem k oknu, ale asi že jsem ten den byla hrozně unavená, padla jsem do postele a usnula s hlavou v nohách postele. Odpadla jsem už někdy večer, takže mohlo být tak po půlnoci...

Klap. Klap. Klap.

Probraly mě kroky, které jsem nikdy neslyšela. Nejdřív jsem si říkala, že jen kolem bytu prochází někdo z vyššího patra, protože my jsme bydleli v přízemí, ale když jsem se pořádně zaposlouchala, uvědomila jsem si, že kroky znějí, jako by se přibližovaly mým směrem. Navíc jsem se nedokázala pohnout. Bála jsem se víc a víc, protože jsem byla ve spánkové paralýze, o které jsem do té doby jen slyšela, a klapání jehlových podpatků se ke mně postupně blížilo. Rozbrečela jsem se, ale ničemu to nepomohlo, jen jsem z toho usnula a asi kvůli tomu pláči jsem měla ráno opuchlá víčka.

Celý týden jsem v pokoji nespala a ustlala jsem si místo toho v obývací. Do svého pokoje jsem se vrátila, až když jsem na to celé skoro zapomněla. Pak jsem tam jednou ve spánku cítila, jak mě někdo pozoruje, a tak jsem otevřela oči. Na zemi vedle postele seděla nějaká bledá žena s mikádem, bradu měla opřenou o pelest postele a nehybně mě pozorovala.

---

¹ Apchatchü 304dong 105ho [Byt 105 v budově 304]. In: SONG, Čunüi. Čamdül su omnün pamüi kimjohan ijagi [Podivné příběhy probdělých nocí] [online]. Ssiäntchok, 2006, s. 71–77 [cit. 30.10.2021]. ISBN 978-89-90763-86-0.

Byla jsem tak vyděšená, že jsem ze sebe nebyla schopná vydat hlásku a schovala jsem se pod peřinu. Nemohla jsem usnout, jen jsem se do rána třásla jako osika. Od toho dne jsem ve svém pokoji nespala.

2.

Máma provozovala restauraci se smaženými kuřaty, a protože mívala hodně práce a zákazníků, vracela se často domů až po půlnoci.

A jednoho dne...

Ten den se vrátila někdy po druhé v noci a zrovna si lehla, když uslyšela zvonek. Neexistoval důvod, proč by někdo chodil na návštěvu ve dvě v noci, takže se máma u dveří zeptala „kdo je?“, ale nikdo jí neodpověděl. Vystrašená máma se snažila probudit tátu, ale nedal se vzbudit, asi že byl ten den hodně unavený, a tak se nakonec podívala kukátkem...od té doby ho nepoužívá, ať přijde kdokoliv.

Máma toho dne za dveřmi viděla... ženu v bílých šatech s mikádem. Žena nehybně pozorovala dveře od schodiště. Ze strachu, že se setká s jejím pohledem, se máma vrátila do pokoje. Od té doby slyšela zvonek pokaždé, když se vrátila pozdě domů, a ať se snažila sebevíc tátu budit, nikdy se takové noci neprobral. Ještě podivnější je, že zvonek slyšela jen máma. Nikdo jiný z rodiny ho neslyšel...

3.

Starší brácha, který byl v té době na střední, potají kouřil. Brácha cigaretový kouř rád větral, jenže protože v jeho pokoji bylo okno blízko verandy, poprosil mě, abych si s ním na měsíc vyměnila pokoj. Nebylo těžké mě přesvědčit, protože v té době stál počítač v jeho pokoji, takže jsem se těšila, jak na něm budu i v noci. Asi tak dva týdny po výměně pokojů mi brácha řekl, že u mě viděl ducha. Do bytů v přízemí se dá většinou snadno vloupat, takže byly na oknech jako bezpečnostní opatření nainstalované mříže a aby se do oken nedívali kolemjdoucí, byla umístěna poměrně vysoko. Kdo by chtěl šmírovat, potřeboval by na to žebřík, protože člověk průměrné výšky do oken neviděl.

Až toho dne v noci...

Brácha si šel lehnout, do okna svítla světla pouliční lampy, takže se na zdi odrazil stín okna. Lampa tam byla vždycky a stín se na zdi tvořil běžně, proto mu to ze začátku nepřišlo nijak divné, ale najednou stín okna postupně překryl stín torza nějakého člověka.

Byl to zcela nepochopitelný výjev. Neexistuje způsob, jakým by bylo v okně za normálních podmínek možné vidět lidské torzo. Jedině, že by si nějaký úchyl opravdu přinesl žebřík, jen aby uprostřed noci nahlížel do cizího okna.

4.

Od té doby trpěli naši sousedé často nemocemi a umírali. Soused odnaproti se živil stříháním větví v parku nemocnice a jednou špatně šlápnul, spadl a vážně si poranil páteř. Pochopitelně pak nebyl schopný nadále vykonávat svou práci. Náš táta musel na operaci mozku.

Manželský pár z bytu v prvním patře zemřel při autonehodě a z jejich dětí se stali ze dne na den sirotci, takže se odstěhovali k příbuzným. Muž ze třetího patra se jednoho dne opil a ve spánku zemřel na infarkt, zatímco spal v obývacím pokoji, takže teď jeho žena žije v bytě sama se synem. A taky stařenka ze čtvrtého patra jednoho dne náhle umřela, asi vysokým věkem. A nakonec páté patro. V pátém patře bydlela rodina s pěti dcerami. Chodila jsem si tam často hrát, protože tam žilo tolik holek. Jednoho dne se ale beze slova z ničeho nic odstěhovali a až později jsme zjistili, že máma těch holek se léčila s rakovinou v posledním stadiu a nezbývalo jí moc času, takže se rodina odstěhovala za čerstvým vzduchem.

5.

Takhle přicházeli obyvatelé právě naší budovy stále častěji k úhoně nebo dokonce umírali, dokud jsme kvůli asijské finanční krizi nemuseli být prodati. Přestěhovali jsme se do malého domku naproti. Pamatuji se, jak jsem se při stěhování hořkosladce smála, protože stěhování z bytu, kde jsem viděla ducha, byla vlastně dobrá věc. Toho dne nám táta nečekaně při úklidu povyprávěl, co před námi celou dobu tajil.

„Abych pravdu řekl, i já jsem tu ženu viděl.“

Vysvětlil, že právě v tomhle bytě často upadal do spánkové paralýzy, ačkoliv jí dřív netrpěl, a vídával přitom ženu s mikádem, kterou jsem viděla já i máma. Pro tátu jako hlavu rodiny bylo těžké nám tohle říct, a tak to tajil. Nakonec se o to s námi podělil, protože jsme se stěhovali, a pamatuji si, že celá naše rodina byla ještě jednou naposledy ohromená.

Teď se nám dobře žije v bytě v nové čtvrti, ale pokaždé, když jedu za kamarády, kteří v tom bytovém komplexu stále bydlí, vzpomenu si, co všechno se dělo v budově 304.

Mohla ta žena s mikádem být mstivý duch? Doteď mě při pomýšlení na ni obchází hrůza.

Noční směna u hlavního vchodu²

Lze nalézt v kategoriích: Vojna (s. 65), Viditelné nadpřirozeno – typický ženský duch (neutrální/laskavý) (s. 111), Viditelné nadpřirozeno – Muž (s. 118), Viditelné nadpřirozeno – Děti (s. 125)

Tenhle příběh jsem slyšel na vojně.

Na vojně jsem pracoval ve věznici ○○. Bylo tam mnoho pracovních míst, ale každý začínal v prvním patře části A.

Sice je to tak s prací ve věznici vždycky, ale při směně v prvním patře části A člověk nemá kromě neustálého stání co dělat. A protože vězni neutíkají tak často, jak by si člověk myslel, bylo to místo opravdu nudné, občasnou šikanu služebně starších vojáků nepočítaje. Přesto se i s touhle nudnou prací pojí jeden příběh.

Stalo se to prý jednomu služebně staršímu vojákoví, když nastoupil a měl v prvním patře noční. Od začátku hlídky uběhla jen chvíle, ale byl nervózní, a jak tam, tak stál, uslyšel odněkud nešťastný pláč.

„uhú...uhú...“

Voják doufal, že někdo půjde brzy kolem, ale zrovna ten den se nikdo neobjevil. Čas střídání byl ještě daleko, a tak se pláč snažil ze všech sil ignorovat, ale s plynoucím časem byl pláč slyšet jasněji, takže už to nevydržel, a nakonec se vydal po schodech dolů vedle místa hlídky do sklepa, odkud si myslel, že je pláč slyšet. V liduprázdném sklepě... se postupně vzlyky přibližovaly, a když se mazák podíval mřížemi vchodu do potemnělého sklepa...

Spatřil ženu v bílém! Žena, kterou ve sklepě viděl, v náruči chovala zakrvácené dítě a nešťastně naříkala. Ve chvíli, kdy se na ni voják podíval, se jejich oči setkaly. V temném sklepě působilo všechno černočerně až na jas vycházející z očí ženy, takže se k smrti vyděšený voják úprkem vrátil do prvního patra.

Třesoucí se jako osika se modlil, aby kolem prošla aspoň hlídka, ale nikdo se neobjevil. V perimetru padesáti metrů nebylo živáčka, a pokud by šel na místo, kde lidé byli, bylo by to

---

² Jagan tehongjongmun kūnmu [Noční směna u vchodu]. In: SONG, Čunüi. Čamdül su omnün pamüi kimjohan ijagi [Podivné příběhy probdělých nocí] [online]. Ssiäntchok, 2006, s. 170–172 [cit. 30.10.2021]. ISBN 978-89-90763-86-0.

bývalo bráno jako neplnění povinností a dostal by za to disciplinární trest. Proto raději zůstal stát na místě, po očku pozoroval schody do sklepa a dál se modlil, aby šel někdo okolo.

Pláč naštěstí postupně utichl a kolem konečně procházel nějaký zaměstnanec. Toho voják požádal: „Myslím, že je ve sklepe duch. Mohl byste zajít do hlídkové kanceláře a vzkázat jim, že samou hrůzou nejsem schopný dokončit hlídku?“ Zaměstnanec souhlasil a hned na to odešel.

Mazák se uklidnil, protože počítal, že za ním hned někdo přijde, ale čas ubíhal a nikdo nepřicházel. Konečně přišel čas střídání a mazák na otázku velitele čety, jestli se během hlídky něco dělo, odvyprávěl události z hlídky. Velitel se vyděsil a vyptal se na vzhled, oblečení a další charakteristiky zaměstnance, a pozorně vojáka poslouchal a mazák pak z velitelova sdělení omdlel.

„Myslím, že jsi potkal ředitele téhle sekce, co se před rokem zabil.“

Nevolej jméno bezdůvodně³

Lze nalézt v kategoriích: Les/Hory (s. 59), Viditelné nadpřirozeno – Žena (s. 103), Kletby – Misto (s. 155)

Tenhle příběh se stal, když jsem sloužil ve veřejné správě ve Výzkumném středisku lesů mírného a subtropického pásma na ostrově Čedžu. Kapradí ostrova je proslavené, takže každé jaro ho hodně lidí chodí vykopávat. Přitom se stává že vkročí na území se zákazem vstupu. Pracovníci střediska proto zajišťují jak prevenci lesních požárů, tak i kontrolu vstupu. Pro mě to znamenalo, že jsem každý den z auta hlídal oblasti lesnatých kopců s omezeným vstupem.

Monzun na ostrov Čedžu většinou přichází dvakrát do roka. Ten jarní je mírný, a protože přichází právě, když začíná rašit kapradí, přezdívá se mu kapradinový monzun. Kapradí zalité jeho deštěm vyrůstá do kvalitní rostliny. A toho dne, kdy se příběh odehrává, byl právě jakýsi jarní den s mírným deštěm.

Já a tři moji podřízení jsme hlídkovali v autě. Vysílačkou jsme dostali rozkaz zkontrolovat horu 〇〇, kam se normálně příliš nejedí. Tahle hora je na sjezdu, který předchází sjezdu na horu Halla, když se jede po silnici 5.16 ze Sogüpcho, a nikdo tam nikdy moc nechodí.

Jelikož šlo o mně neznámé místo, moc se mi tam jet nechtělo, ale šlo o rozkaz, a tak se nedalo nic dělat. Přesunuli jsme, se hlídkovali a v tom jeden z podřízených zvolal:

„Tahle je nějaká ženská.“

Zakřičel jsem do megafonu:

„Vidíme vás, dámo! Vyjděte ven.“

Přesto, že jsem použil megafon, žena z lesa nevyšla, takže jsme zaparkovali poblíž a začali procházet houštiny se snahou ji najít. Jednalo se o oblast se zákazem vstupu a v ní neměli civilisté co dělat.

Ale ať jsme hledali sebevíc, nikde po ní nebylo ani památky.

Podřízený reptal, že ji opravdu viděl a že je to celé divné.

---

³ Hamburo irum purūdži ma [Nevolej jméno bezdůvodně]. In: SONG, Čunüi. Kongpchoüi kürimdža musöun ijagi tö pchainöl [Stín hororu – Strašidelné příběhy, finální díl]. Ssiäntchok, 2011, s. 134–140. ISBN 978-89-6098-158-4.

Hlídkovali jsme další půlhodinu, když z hory sešla stařena s hromadou kapradí přivázaného na zádech.

Upozornili jsme ji, aby tam znovu nechodila, a rozhodli jsme se ji autem dovézt ke vstupu do hor.

Zatímco jsem řídil, přidal jsem hlasitost rádia a zavolal na podřízeného „Hele ty ○○, není tahle písnička skvělá?!“ Jenže stařena na zadním sedadle začala nadávat a hlasitě se na mě rozkřikla:

„Ty jeden bezhlavej pitomče! V horách se nesmí bezdůvodně volat něčí jméno!“

Říkali jsme si, že stařeně prostě trochu straší ve věži, a nereagovali jsme na ni, jen jsme ji zavezli ke vchodu.

Stalo se to po obědě, když jsme zase hlídkovali. Podřízený si nutně potřeboval odskočit, vystoupil a zamířil do lesa. Ale ani po deseti minutách se nevracel.

Všichni jsme z toho měli špatný pocit, a proto jsme se ho vydali hledat směrem, kterým odešel, ale nebyl tam, zato les byl v té oblasti celý polámaný. Volali jsme podřízeného jménem a les pročešovali. Ale ani po pěti, ani po deseti minutách se nám ho nedařilo najít. Když už jsem si říkal, že se nedá svítit, a chtěl jsem vysílačkou zavolat na základnu, ozval se z dálky jeho křik.

Bez přemýšlení jsme se všichni rozeběhli směrem, odkud křik vycházel. Podřízený s vytřeštěným očima brečel a celý se třásl. Rychle jsme ho dotáhli do auta a sjeli z hory, jako bychom před něčím utíkali.

Jeli jsme poměrně dlouho a zastavili až v blízkosti výzkumného střediska, kde jsme si vyslechli od již trochu uklidněného podřízeného, co se mu stalo. Podle jeho slov si šel odskočit, ale v dálce uviděl onu ženu z rána, jak ho pozoruje.

Chtěl ženě dát znovu varování, a tak ji začal ihned pronásledovat, ale opět se mu záhadně ztratila. Říkal si, že mu zase utekla a otočil se k odchodu, ale v tom ho někdo pevně chytil za paži a začal ho táhnout do lesa.

Vzpíral se a snažil se chytit za strom, ale ta osoba měla nadlidskou sílu, takže nebyl skoro schopný dýchat. Měl ale zlé tušení, že pokud se nechá odtáhnout pryč, nečeká ho nic dobrého, a tak se pevně chytil velkého klacku a rozmáchl se směrem k tomu, kdo ho držel. V tu

chvíli tu osobu uviděl a prý to byla právě ta žena, která se mu jen chvíli předtím ztratila z dohledu.

Žena měla rozčuchané vlasy a v hlavě velkou díru, úplně jako po kulce, a celé její tělo bylo poseté bodnými ranami. Celou dobu nepřestávala nadávat, ale co přesně říkala, tomu nerozuměl, protože začal křičet. A právě jeho křik jsme uslyšeli my a přiběhli mu na pomoc. Když jsme k němu dorazili, po ženě nebylo ani památky. Věřili jsme mu, protože šlo o kluka, který nevtipkuje ani za normálních okolností, a teď na vtípky ani nebyla ta správná nálada.

Od následujícího dne přestal chodit do práce. Nezvedal telefon a měl neomluvené absence. Později jsem se dozvěděl, že podal žádost o změnu pracoviště. Od toho dne jsem si i já začal držet při hlídkách od té hory odstup.

Jednoho dne jsem kolem hory projížděl, když jsem odvážel jednu farmářku, a tak jsem jí povyprávěl, co se nám tam stalo. Káravě zamlaskala a sdělila mi pověst spojenou právě s touhle horou.

Říkala, že v době povstání na Čedžu se na té hoře skrývalo mnoho lidí před vojáky. Jenže pokud někdo z nich zavolal něčí jméno, vojáci vyhledali všechny jeho rodinné příslušníky a postříleli je. Proto staříci a stařeny žijící v té oblasti často opakují, že se na té hoře nesmí bezdůvodně vyslovit něčí jméno.

Když jsem si od farmářky vyslechl pověst, začal jsem si říkat, jestli si nás na té hoře kvůli našim vojenským uniformám nespletl ublížený mstivý duch s vojáky z doby povstání. Od té doby jsem tam nejel hlídat, ať se dělo cokoliv.

Zvláštní sny⁴

Lze nalézt v kategoriích: Sen (s. 88), Viditelné nadpřirozeno – Stařena (s. 115), Prekognice (s. 145)

Mamince se občas zdají sny podobné předpovědním, mnohdy jsou až mrazivě přesné, takže si občas říkám, jestli není posedlá duchem, jako jsou šamanky.

Jednoho léta se jí zdál sen, ve kterém viděla zesnulou tchyni (moji babičku) v plavkách, ze kterých odkapávala voda. S klidným pohledem maminku pozorovala a postupně zmizela. Když jsem sen poprvé slyšel vyprávět, nepřišel mi ničím zajímavý a rychle jsem na něj zapomněl.

Toho roku na podzim jsem zamířil k babiččinu hrobu na každoroční údržbu, ale všichni dospělí u něj už byli. A ti mi řekli:

„Vedle hrobky je vodní strouha. Nejspíš se tam udělala během monzunu, jenže je velká a rakev bude celá promočená. Musíme vykopat odtokovou strouhu výš na kopci a vodu odvést jiným směrem.“

Jak jsem se díval na babiččin hrob, opravdu se vedle ní vytvořila strouha. Během monzunu spadlo hodně srážek, které pak stekly dolů z kopce a vsákly se vedle hrobky. V tu chvíli jsem si vybavil mámin sen! Byl jsem z toho nadšený, zároveň mi přešel mráz po zádech. Navíc i mně se občas zdají předpovědní sny, jako bych to po mámě zdědil.

Jednou se mi ve snu zlomil zub. Spodní dvojka nalevo udělala křup, půlka se odlomila a plavala mi v puse, ale já měl neblahý pocit, že zub nesmím vyplivnout. Takže ať jsem ve snu šel kamkoliv, držel jsem ten kus zubu v puse, a tak to zůstalo i v dalších snech, které se mi tu noc zdály.

Pak jsem se probral a uvědomil si, co je špatně – sny, ve kterých člověku vypadne zub, nevěstí nic dobrého. Znamenají, že mužskému členu rodiny se stane nějaká nehoda, pokud vypadne zub z horního patra, ženskému, pokud vypadne zub ze spodního.

Říkal jsem si, že to bude v pořádku, protože se mi jen ulomila půlka zubu a navíc jsem ji nevyplivl, jenže toho odpoledne šla sestra kvůli kašli na prohlídku do nemocnice

---

⁴ Jesaropči anün kkum [Zvláštní sny]. In: SONG, Čunüi. Angnjöngüi soksagim musöun ijagi · ributchü [Šepot démonů – Strašidelné příběhy, reboot]. Ssiäntchok, 2019, s. 143–145. ISBN 978-89-6098-602-2.

a diagnostikovali jí počáteční stadium tuberkulózy. Naštěstí doktoři dodali, že se vyléčí, když bude pár měsíců brát léky. Dnes je po stabilní léčbě oficiálně zdravá.

Od té doby vtipkuji, že kdybych ten zub býval vyplívl, se ségrou by to nedopadlo dobře. Abych pravdu řekl, nemyslím si, že se tohle dá přejít humorem. Vypadá to, že i schopnost předpovědních snů je dědičná. Co se mi asi bude zdát příště?